

До подруги

Михайло Старицький

Не руш, о подруго, не руш моєї врази,
Бо хоч твоя рука тендітна й молода,
А все ж поворухне і муки ті, і сльози,
Від котрих ти сама б відскочила бліда!

Не заглядай в мою отруєну душу,
Не воружи пережитих хвилин:
Нащо те пам'ятать, що я забути мушу,
Що полягло давно під попелом руїн.

Невже таки юрбі, холодній і зрадливій,
Я звірив би нудьгу і жаль мій голосний,
Невже на регіт їх, на регіт їх кривдивий,
Я показав би враз моїх отрутах гній?!

Там є багато сліз – і не моїх єдиних, –
Багато сліз чужих, гірких і тяжких дум,
Багато крові є... Е, ні, моя дитино,
Не видам скарбу я мого людям на глум!

Ти, доню, і сама ще молода душею,
І повна гадок ти і радісних надій;
Нащо тобі знайомитись з нудьгою.
І куштувати слізний трунок мій?..

В твоїх очах тепер кохання тихе сяє, –
Тобі не пережить сердечних, тяжких мук:
Он гілочка, дивись, – зелена, а всихає,
Бо бурєю переламало сук.